

7). Когато едното от двѣтѣ бракосъчетавши се лица падне въ лудостъ или въ епилепсия слѣдъ бракосъчетанieto и се до каже, че до тогава лицето не е страдало отъ такава болестъ, бракътъ не се расторгава, освѣнъ въ краенъ случай

XVII.

За расторжение на бракъ послѣдствие на осжждение или на отсжтствие на едного отъ съпрузитѣ.

8). Ако единъ отъ съпрузитѣ отсжтствува четири години. безъ да се знае-къдѣ се намира, другийтъ може да поиска отъ Епархійското Началство позволение да встѣпи въ другъ бракъ.

Въ таквъ случай Духовното Началство распитва чрезъ роднини и съжители за мѣстопрѣбиванието на отсжтствующийтъ. Ако подиръ всички тия не ся узнае нищо за отсжтствующийтъ, Духовното Началство публикува чрезъ Държавнийтъ Вѣстникъ за издирванието, и ако въ растояние на три мѣсеца подиръ публикуванието не се обади отсжтствующийтъ, изпълнява се просбата на просителтъ.

9) Ако единъ мъжъ отиде на чужбина и не се грижи да испраща на жена си средства за прехрана, жената има право петъ години подиръ заминуванието на мъжътъ ѝ да иска разводъ отъ него.

10). Женитѣ на войницитѣ, до като мъжетѣ имъ сж на военна служба, длѣжни сж да ги чекать.

XVIII.

За расторжение на бракъ по престѣпления противъ него.

11). Престѣпления противъ бракътъ сж: нарушение святостта на бракътъ чрезъ прелюбодѣяние, отчаянно пиянство на едно отъ бракосъчетавшиѣ се лица, и не способността на едно отъ бракосъчетанитѣ лица въ изпълнение на съпружескитѣ обязанности.

12). Когато едното отъ бракосъчетанитѣ лица наруши свѣтостта на бракътъ чрезъ прелюбодѣяния, другото лице има право да иска расторжението на бракътъ, и, ако обвинението се докаже, Духовното Началство удовлетворява просбата на просителтъ, а виновнийтъ се наказва отъ Гражданскитѣ Власти.